

Hlas citov

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Slavomíra Zaťková	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2022)	Slavomíra Zaťková

O knihe

Hlas citov je zbierka básní, z pera poetky, ktorá Vás vnesie do pocitov lásky, vytrvalosti, nádeje, pomoci, ale taktiež aj do tmavého rúcha smutných pocitov. A práve všetky pocity tvoria náš život. Je to kolísavá hojdačka. Raz sme hore a raz sme dole. Raz sme nad hladinou, raz lapáme po dychu na dne. Raz kráčať sme smelo vpred, raz padáme na tvrdú zem. Raz sa bezhlavo smežeme, raz zas nezastaviteľne plačeme.

Našou najsilnejšou vlastnosťou je vytrvalosť, pretože naša duša a srdce sú aj po toľkých ranách a sklamaniach, vždy pripravené v svojich boľavých kútoch zažať sviečku nádeje.

Obsah

Hlas citov.....	1
O knihe.....	2
Tmavé noci a ešte tmavšie rána.....	4
Insomnia.....	5
Srdce chladné ako Atlantik.....	6
Stará známa.....	7
Každý večer.....	8
Múzy.....	9
Zrkadlo.....	10
Tam, kde to láskou žije.....	11
Aj tak ma dobehneš.....	12
Pozlátka.....	13
Čo sú spomienky?.....	14
Pozdrav.....	15
Čítam ti z očí.....	16
Nepomenovaná.....	17
WINE.....	18
Trblietky.....	19
Skryté v kúte duše.....	20
Byť iný.....	21
More slz.....	22
Dezilúzia.....	23

Tmavé noci a ešte tmavšie rána

Blyšťavé rúcho neskorých hodín
dopadá na unavené viečka.
Oddáš sa do ríše tajomných vidín,
pokiaľ dohorí táto sviečka?

Nenechám sa opantať tichom prázdna,
vezmite ma so sebou!
Kričím na snové múzy,
ktoré odnášajú posledné čriepky dňa so sebou.

Nechcem sa borit' opäť v tých istých snoch,
moja duša sa v nich cíti, s'ťa by lanom škrtená a osamotená.
Kto nezažil, nesmie súdiť,
ako veľmi bolí tá duša ranená.

A keď sa zo zajatia snov pokúšam uniknúť, až príliš moc.
Neutečiem, snaha márna.
To je tá tmavá noc!
A po nej prídu ešte tmavšie rána.

Insomnia

Po nociach nespím,
preto si kreslím
v hlave divné obrazce.

Chaotické dieliky mojej mysle
skladám celkovo, nesúvisle,
až priam bezvýznamne.

Pragmaticky zmýšľať je neúspešné,
insomnické stavy zdraviu neprospešné,
a aj tak nimi trpím.

Kúpem sa vo vani plnej plaču,
horúce slzy von z nej skáču
a padajú na chladnú zem.

A ticho hranatej kocky ma pomaly zožralo,
z mála úsmevu mi ešte ubralo,
no tvárim sa stále šťastne.

Už sú moje rýmy oduševnené,
už sa nejdem v duši rýpať.
Ukončím túto analytickú spoveď,
idem sa aspoň trochu vyspať.

Srdce chladné ako Atlantik

Pocity sú rozbúrené vlny,
srdce chladné ako vody Atlantiku.
Úsmev na perách je márný,
žiješ vo svojom vlastnom duševnom panoptiku.

No miluješ svoj chaos,
navonok ťa všetci berú za figurínu.
Nikto však nevidí boje, čo v sebe zvádzaš.
Nikto nevidí, že deň za dňom
stúpaš na bolestivú mínu.

-NESTRÁCAJ VŠAK NÁDEJ-

Ver v ľudí, ktorí ťa pochopia,
stále takí chodia svetom.
Otvoria svoje srdce a rozžiaria radostný plamienok.
Zachránia ti krídla a zachránia ťa pred strastiplným letom.

Stará známa

Čierny závoj, smutný výraz,
prikradla sa ku mne stará známa.

Nie je to však po prvý raz.
Zobrala mi šťastie a odniesla ho do neznáma.

Do krajiny, kde v potoku žblnkajú slané slzy,
do krajiny, kde vtáky mlčia.
Do krajiny, kde sa život zdá byť ešte viac drzý,
do krajiny, kde myšlienky tak hlasno kričia.

Ukradla mi city z mojej duše,
ostal iba plač a plno zlosti.
Prebodla tou bolesťou doráňané srdce
a pomaly mi zožiera kosti.

A ja sa iba prizierám.
A plačem.
A plačem.
A plačem.

Každý večer

Každý večer líham si spať,
s pocitom nedocenenia.
Každý večer hľadím do stropu
s pocitom citového väznenia.

Každý večer zatváram oči,
s nádejou, že sa trápiť už trápiť zajtra nebudem.

Každý večer nesmelo zaspávam
s nádejou, že na všetko zajtra zabudnem.

Každý večer lietam v divných snoch,
slzy zmáčajú perinu bielu.

Každý večer si prajem iba jedno.

Nestratiť nádej.

Silu.

Odvahu.

Vieru.

Múzy

Jedna hodina ráno, hlboké myšlienky,
šialené spomienky,
horúce potu pramienky.

A pritom sa zimou chveje telo.
Tichom praskajú bubienky,
nikto nekričí.
Nikto nemá žiadne pripomienky
a ani námietky.

Iba svetlo mesiaca preniká cez mriežku žalúzie,
možno je to realita
a možno iba ilúzie.

Pery si celé obhryziem,
utriem kvapky potu zo šije,
múzami sa pomaly, ale isto opijem.

Za nočného splnu
prítomný okamih obklopil nás veľmi.
Za nočného splnu
túžby ľudí menia na veľké šelmy.

-LEBO MY SME PÁNMI VLASTNÝCH MYŠLIENOK
A VLASTNÝCH MÚZ-

Zrkadlo

Pozri sa správne
do zrkadla vlastného obrazu.

Pozri sa správne
na detaily vlastného odrazu.

Zadívaj sa do očí,
koľko slz vyronili.
Zadívaj sa na tvár,
ako ju čas a smútok celú premenili.

Zadívaj sa na telo,
koľko ťažôb si na chrbte uniesla.
Zadívaj sa do srdca,
cez akú veľkú bolesť si sa preniesla.

Zadívaj sa do duše,
je pretkaná jazvami
No ty si sa naučila odpúšťať.

A teraz.

Život prijímaš s pokorou,
vážiš si svoju silu.

Nebojácnosť.

Dobrotu.

Vážiš si seba.

Lebo len ty, iba ty,
si jedinečný poklad z neba.

-BUĎ SILNÁ AJ NAĎALEJ A NEVZDÁVAJ SA-

Tam, kde to láskou žije

Ved' ma cestou, kde sa naše

duše,

oči,

ruky

a telá.

Spoja.

Ved' ma tam, kde nie sú zákazy,

príkazy.

Tam, kde sa ľúbiť neboja.

Ved' ma k sebe bližšie, nech počujem ako tvoje srdce bije.

Cítim dych,

vôňu,

ladný vzdych.

Vezmi ma tam, kde to láskou žije.

Aj tak ma dobehneš

Kam pred tebou ujdem,
keď ma aj tak chytíš?
Kam sa pred tebou skryjem,
keď ma všade cítiš?

Kam mám odletieť,
keď už aj tebe narástli krídla?
Kam ma vietor odnesie,
keď práve ty mi určuješ pravidlá?

Ako žiť a vlastne nežiť.
A dýchať?
Keď vzduch je taký horký.

Mám u teba veľký depozit,
ale aj tak stále hľadám výhovorky.

Pozlátka

Vraj je trápne povrchná,
no v duši sa snaží zakryť bolesť.

Vraj je prehnane idylická,
vyslúžila si medzi ľuďmi takúto povesť.

Vraj je príliš ambiciózna,
v detstve jej prestrihli krídla k snom.

Vraj sa smeje na plytkých vtipoch,
tak sa snaží zabrániť smutným dňom.

Vraj má sebavedomie vyššie než Everest,
v tele však skrýva strach dieťaťa.
Vraj z nej srší večne dobrá nálada
a však v srdci smútkom zaťatá.

Tak, kto podá pomocnú ruku?
Aspoň trochu, aspoň skrátka.
Väčšina z ľudí ste takí istí,
súdite iba pozlátka.

-NAZRIME DO DUŠE-

Čo sú spomienky?

Lovíme po dne rieky spomienky,
hľadáme domnienky,
obdobie nezabudnuteľných chvíľ.

Našla si niečo?

Nie!

Iba Nemovu ponorku,
ktorá preplávala tisíce míľ.

A ona nám pomôže nájsť spomienky?

To si nemyslím.

Hľadaj lepšie, nájdeme ich sami,
pretože, to je to jediné, čo ostane s nami.

Keď všetci odídu.

Sú to tie plamienky, čo v srdci horia,
keď sa ti svet zdá byť tmavý.

Sú to tie šťastné oči,
ktoré aj skrz čierno - čiernu tmú vydržali.

A ak ťa smútok prebodne
ako šíp z luku.

Všetko ostane v duši ukryté,
tak pod' sem a podaj mi ruku.

Prečo plačeš?

-LEBO SOM SI SPOMENUL-

Pozdrav

Posielam do diaľky ten pozdrav krásny,
snáď k tebe niekedy doletí.
Pozdrav plný slov čarokrásnych,
nad našimi hlavami ticho preletí.

Snáď ti ho vtáky na krídlach prinesú,
snáď vetrom bude odviaty.
Snáď ho búrky do diaľky zanesú
a nebude späť ku mne priviaty.

Snáď u hviezd bude prebývať,
mesiac bude jeho strážcom.
Pôjdem mu na nebo večer zakývať,
ten pozdrav bude твоjím ochrancom.

Snáď príde k tebe ako kvapka dažďa,
snáď ho slnko k tebe pritiahne.
Snáď to bude tvoja ochranná hviezda,
snáď na ten pozdrav nikto nesiahne.

Snáď sa ten pozdrav k tebe dostane,
snáď ti vyčaruje úsmev na tvári.
Lebo mne tu doma, bez teba
stekajú slzy ticho po tvári.

Čítam ti z očí

Čítam ti z očí.

A čo v nich vidíš?

Že je tvoja duša sklamaná,
ľuďmi klamaná,
životom skúšaná,
ale neutíchajúcou nádejou spútaná.

Čo v nich ešte vidíš?

Bojuješ s nástrahovými múrmi,
diablovými ostrými pazúrmí
a stále sa trápiš.

Ako to všetko vieš?

Čítam ti to z očí.

Prosím, vážne takto klameš?
Veď ty nepoznáš ani farbu mojich očí.

-NIKDY SI SA DO NICH NEPOZREL-

Nepomenovaná

V srdci ti oheň horí,
vo vlasoch šantí vietor chladný.

Už predsa vieš, že ľúbiť bolí.

Tak čo?

Stále si po tých citoch hladný?

WINE

Zmysly mi opantala falošná nádej,
a to ani víno piť nemusím.
Tak si radšej ešte raz naivitu nalejem.
„A nechcete radšej CHARDONNAY?“
Nie, ďakujem, neprosím!

Trblietky

Oči mám posypané trblietkami,
chcem vidieť krajší svet.
Mám na jazyku tajomných tisíc slov.
Vyrieť ich či nevyrieť?

A čo ak sa stratia iba v prázdnote?
Či nájdu svojho adresáta?
Čo ak je už neskoro?
Veta je vyriečnutá!
Nedá sa vrátiť!
Nebude späť vzatá!

Skryté v kúte duše

Chlad, mráz, zima,
smútok, sklamanie, našli si ma.

Oni nikdy neodišli.
Oni nikdy nezmizli.
Možno sa len skryli,
v temnom kúte môjho vnútra.

A zrazu ich zjatrili,
tie slová z úst, ktoré boli nečakané.
Prebudili ich ako spiacu Etnu.
Ako keď sa voda s ohňom stretnú.
A prišli kroky, ktorými kráčam bosá po vriacej láve.

Priniesli opäť neveselé oči,
jedovatý had sa mi okolo tela ovije.
Kedy to nastane?
Keď ten môj večný západ slnka raz je jeho východ prebije.

Byť iný

Je krásne byť iný.

Rozdielny.

Nerovnaký.

Vo svojej podstate a osobnosti jediný.

Neporovnateľný s druhými.

Mať srdce diamantové.

A šťastím oči lesnúce,

oči brilantové.

Mať svoje vlastné postoje,
nech ťa nevábi ruka diabla.

Byť hrdý na seba.

Činiť.

Pomáhať.

Podporovať.

Než sa zaháňať,

kusmi bezvýznamného slova.

More slz

Motýlia voľnosť,
krídla ťa nesú.
Duševná neoddeliteľnosť
a pád z útesu.

Pád do chladného slzavého mora,
v ňom sa už viacerí utopili.
Zlámali sa ti krídla,
práve tie ťa do hlbín potopili.

-DO TEMNÝCH HLBÍN MORA PLNÉHO SÍZ-

Dezilúzia

Som svetluška noci,
som pramienkom svetla v tme.
Som hviezda v mesačnej noci,
som твоjím záchrancom v zlom sne.

Som твоjím večným priateľom,
som tvojou lásky fúziou.

Nie, všetko je to klam!
Ty si mojou sladkou dezilúziou.